

העולם, ובאותו גוף יתראה למיטה, ובגוף אחר יתראה למללה. וזהו סוד של מי שעה שמותם וירד. לא היה אדם שעה, לשמות רוחו וירד אחר כך למיטה, פרט לאלהו, שהוא עליה למיטה וירד למיטה.

דבר אחר מי עליה שמות - זה אליויה. וירד - זה יונה, שההוריד אותו הdag לתוך התהומות לעמקי הים. יונה בא מכחו של אליויה. אלהו עלה, וyonah ירד. זה שאל אליויה עלה, וyonah ירד. וזה שאל נפשו למות, וזה שאל נפשו למות. ומשום כך נקרא בן אמת, וככתוב (מלכים א יז) ודבר ה' בפיך אמרת.

מי צרר מים - זה אליויה, שצדר את צור הרים בעולם, ולא ירדו טל ומטר משמים. בsemblah - זה אליויה, שהיה (מה באדרתו) מביא אפרתו לעשות נשים. מי אסף רוח בחפניו - זה אליויה, שהחזר רוחו של אדם לתוך מעוז. (אස' כמו שאמור מלכים ב ח' ואסף המצרע).

מי הקים כל אפסי ארץ - זה אליויה, שלאחר שצדר מים ונשבע על (הפה) השמים, אחר כך חור בחלקו והקים כל העולם וההוריד מטר וננטן מזון לפל. מה שמו - זה אליויה. ומה שם בנו - זה אליויה. מה שמו - כשללה למללה, אליויה. ומה שם בנו - כשיידר למטה ונעשה שלים לעשות נשים, אליויה שמו.

דבר אחר מי עליה שמות - זה המקודש ברוחו הוא, כמו שברונו. וסוד הקבר - מ"י, והרי בגין. וכן הוא סוד הפרקבה העליונה, וכן הוא מ"י, והוא אוקימנא. והכא אליו ר' זא דרתיבא עלאה, ארבע טרין דעלמא, דאיןון יסודי קדרמאי דכלא, ובלהו פליין בההוא אחר שנקרא מ"י, כמו שנתקבאה.

בא וראה, בשעודה שעת רצון לפני הקודש ברוך הוא ליחד

יתחזי למתה, ובגופא אחרא יתחזוי לעילא. וזהו בר נש דטליק לשמי רוחא דיליה, ונחיתת לבתר למתה, בר אליהו, דאייהו טליק לעילא ונחיתת למתה.

דבר אחר מי עליה שמות, דא אליהו. וירד, דא יונה, דנחת ליה נונא גו תהומי, לעמקי ים. יונה מחייב לא דאליהו קא אתה, אליהו טליק, יונה נחיתת, דא שאיל נפשיה למימות, ודא שאיל נפשיה למימות, ובגין כך אקרי בן אמת. (מלכים א יז) ודבר י' בפיך אמרת.

מי צרר מים, דא אליהו, דצדריר צרורא דמייא בעלים, ולא נחתו טלא ומטרא דשמיא. בsemblah, דא אליהו, דבבוה (נ"אathy באדרתו) מימי (דף קצ"ז ע"ב) אדרתיה למعبد נסין. מי אסף רוח בחפניו, דא אליהו, דאדרדר רוחא דבר נש לגו מעוז. (אס' בפה דאתמר (מלכים ב ח') אין אסף המצרע).

מי הקים כל אפסי ארץ. דא אליהו, דלבתר צדר מים, ואומי על (ס"א מטרא) שמייא לבתר אהדר באלוותיה, ואוקים כל עצמא, ונחיתת מטרא, ואתייהיב מזונא לכלא. מה שמו, דא אליהו. ומה שם בנו, דא אליהו. ומה שמו, בד טליק לעילא, אליויה. ומה שם בנו, בד נחיתת למתה, ואתעביד שליחא למعبد נסין, אליויה שמייא.

דבר אחר מי עליה שמות, דא קדר מא בריך הוא, כמה דאוקימנא. וזהו דמללה, מ"י, והוא אוקימנא. והכא אליו ר' זא דרתיבא עלאה, ארבע טרין דעלמא, דאיןון יסודי קדרמאי דכלא, ובלהו פליין בההוא אחר עלאה דאקרי מ"י, כמה דאתמר.

הא חי, בד קיימה שעטה דרעותא קמי

המפרקבה העליונה (במרקבה התחתונה) להיוות הכל אחד, איז יצא קול מאותו מקום עליזון קדוש שנקרא שמים, וכגון את כל אותם קדושים שלמטה, וכל אותם גודלים קדושים ומchnoth העליונים, להיוות כלם מזומנים כאחד. זהו שפטוב ויקהל משה, זה סוד של שמים. את כל עדת בני ישראל - אלה הם שניהם עשר מchnoth עליונים קדושים.

ויאמר אליהם. ומה אמר? זה הדבר וגוי, קחו מאתכם תרומה. התפקנו לכם להעלות עלייכם ולטול עלייכם בכוד הכסא הקדוש לעלות למעלה.

הפרידו מכם אותם נכבדים, אותם גודלים עליונים להעלות את אותה תרומה, סוד הקפאה הקדוש, להתחבר באבות (בעיל), שחרי הגבירה אינה רואיה לבא לבעלה אלא באומן בתולות עלמותה, שיבאו עמה וממנה גנות אותה, עד שmagua לבעה, כמו שנאמר (וחלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגוי. וכך לפה? כדי רעותיה וגוי. וכל פה לפה?

לבא להתחבר עם בעלה. בכל נידיב לבו - אלו אותם ארבעה מchnoth עליונים شبכלהם כלולים כל אותם שאר המchnoth, ואלה הם שיזוצאים באבות העליונים שנקראים נידיבים, כמו שיבארה (בדרכו כא) פרווה נידיבי בעם, אלו האבות.

יביאה, לא כחוב יביאה, אלא יביאה, ליחד הכל אחד. וכן לא כחוב יביא, אלא יביאה, שאריך. את תרומת ה' - את, לרבות כל אותם המchnoth העליונים האחרים, לחבר הכל אחד, והם שניים עשר בכל אחד. זהב. וכסף. ווחשת. תכלת. וארגמן. ותולעת שני. וושש

קדשה בריך הוא, ליחדא רתיכא עלאה (ס"א ברטיבא מהאה) למחוי כלא חד. כדין קלא נפיק, מההוא אחר עלאה קדישא, דאקרי שמימים, ובניש כל אלין קדישין דלטפה, וכל אינון רבנן קדישין, ומשרין עלאיין, למחמי בלהו זמינים פחדא, קדא הוא דכתיב, ויקהל משה, קדא רזא דשימים. את כל עדת בני ישראל, אלין אינון פריסר משרין עלאיין קדישין.

ויאמר אליהם. ומה אמר זה הדבר וגוי, קחו מאתכם תרומה, אתתקנו כלכין, לסלקא עלייכו, ולמיטל עלייכו, יקרה דקרים קדישא, לסלקא לעילא.

אפרישו מנינו יקרין, אינון רברבין עלאיין, לסלקא לההייא תרומה, רזא דקרים קדישא, לאתחבר באבן, (ני"א בעלה) דהא מטרוניתא לא אתתני לימי לבעלה, אלא באינון בתולתן עלמלתה, דיתווע עמה, ומדברן לה, עד דמתת לבעל, כמה דעת אמר, (זהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגוי, וכל פה למא, לימי לאתחבר באבעלה.

בל נידיב לבו, (שותה לו) אלין אינון ארבעה משרין עלאיין, דבכללא דלהון כלין, כל אינון שאר משרין, ואלין אינון דנקון באבן עלאיין, דאקרין נידיבים. כמה דאוקמה, דכתיב, (בדרכו כא) פרווה נידיבי העם, אלין אבן.

יביאה, יביאה לא כתיב, אלא יביאה, ליחדא כלא פחדא. וכן יביא לא כתיב, אלא יביאה, לסלקא לה לגבי בעלה ביקרה, כמה דאצטירך. את תרומת יי', את לאסתאה, כל אינון משרין עלאיין אחרניין, לאתחברא כלא בחדא, ואינון פריסר בכללא חדא. זהב. וכסף. ונהוושת. תכלת. וארגמן. ותולעת שני.